

גליון 44, 4 בנובמבר 2009

90 שנות מאבק למען שני העמים

נמשיך במערכות נגד הכיבוש והפאשיזם, לשלום ולסוציאליזם.

בסניפי המפלגה הקומוניסטית הישראלית ברחבי הארץ נשלמות ההכנות לאירוע החגיגי לציון 90 שנה לייסודה, שיתקיים בחיפה במוצ״ש, 7 בנובמבר (פרטים — במודעה).

לאחר דברי פתיחה, שתשא תמר גוז׳נסקי, חברת הלשכה הפוליטית, ישא דברים מזכ״ל המפלגה, מוחמד נפאע. אורחים מהארץ ומחו״ל יביאו את ברכותיהם למק״י, לרגל חגה, ובתוכנית האמנותית יטלו חלק משוררים וזמרים.

עד כה אישרו את בואם לכנס החגיגי נציגים של שבע מפלגות אחיות: מפלגה העם הפלסטינית, המפלגה הקומוניסטית הקובנית, המפלגה הקומוניסטית של יוון, המפלגה הקומוניסטית הצרפתית, מפלגת אק״ל מקפריסין, המפלגה הקומוניסטית של תורכיה, והמפלגה הקומוניסטית של בוהמיה ומורביה (צ׳כיה).

ממשל אובאמה נגרר אחרי נתניהו

הדברים שאמרה הילארי קלינטון, שרת החוץ של ארצות-הברית, במהלך ביקורה בישראל בסוף השבוע שעבר, מלמדים, כי ממשל אובאמה מיישר קו עם העמדות מכשילות ההסדר, שנוקטת ממשלת נתניהו-ברק-ליברמן.

קלינטון הכריזה, כי עמדת נתניהו בדבר משא-ומתן ״ללא תנאים מוקדמים״ היא העמדה הנכונה, שתוביל לחידוש המו״מ. בכך מתעלמת קלינטון מדרישתה המוצדקת של הרשות הפלסטינית להכיר ברציפות הדיונים המתקיימים מאז 1993, ולהמשיך במו״מ מהמקום שבו הופסק.

חמורה ביותר הייתה ההתייצבות של קלינטון לימין התנגדות נתניהו להקפאת ההתנחלויות. קלינטון טענה, כי מעולם לא הייתה הקפאת ההתנחלויות תנאי למו״מ, וכי הנושא יידון במסגרת ההידברות הישראלית-פלסטינית.

בהסכמי אוסלו ישנו סעיף הקובע, כי עתיד ההתנחלויות יידון במו״מ, ולא הקפאתן. לעומת זאת, מתעלמת קלינטון מסעיף מפורש בתוכנית ״מפת הדרכים״ (2002), שממשלת שרון הסכימה לה, אשר קובע: כבר בשלב הראשון, שהיה אמור להתבצע ב-2003, תקפיא ישראל את כל הבנייה בהתנחלויות ותפרק את כל המאחזים החדשים.

התייצבות ממשל אובאמה לימין נתניהו היא מתכון לאסון.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית

אירוע חגיגי

במלאות 90 שנה לייסוד המפלגה

ייערך במוצ"ש, 7 בנובמבר,
במרכז הקונגרסים במבואות חיפה,
ההתכנסות בשעה 18.00,
בתוכנית: דברים,
תוכנית אמנותית עשירה

הסעות:
16.00 - יפו, ליד גן השניים,
16.10 – ת"א,רחוב הרצל פינת דרך יפו-ת"א,
16.30 – ת"א, דרך נמיר פינת ארלוזורוב,
15.45 – ירושלים, בנייני האומה.
הרשמה מוקדמת לנסיעה: בטל' 050-5201416
בדוא"ל info@maki.org.il

סיעת חד"ש באי-אמון בממשלה:

הפעלת מסתערבים מסמנת את האזרחים הערבים כאויב

ח"כ **חנא סוייד**, יו"ר סיעת חד"ש, העלה ב-26.10 הצעה לאי-אמון בממשלה בנושא הפעלתה של יחידת מסתערבים מיוחדת בקרב האזרחים הערבים בישראל.

סוייד הגדיר את הודעתו של מפכ"ל המשטרה על הקמת היחידה המיוחדת כצעד מסוכן. בצעד זה אומרת המשטרה, כי היא מתייחסת אל היישובים הערביים כאל שטחים שיש בהם כיבוש, ורואה באזרחים הערבים בישראל תושבים בשטח כבוש.

הצעד של הקמת יחידת המסתערבים, הוסיף סוייד, הוא בגדר תיוג גזעני-קולוניאלי של האזרחים הערבים, המוצגים כולם כחשודים. זו פרקטיקה הנהוגה, למשל, בארצות-הברית בהתייחסות של המשטרה לאזרחים האפרו-אמריקאים.

לפני עשור, עשתה תחנת הטלוויזיה ABC ניסוי: היא שכרה מכונית מדגם מרצדס עבור שלושה אפרו-אמריקאים. השלושה נסעו ברחבי העיר ולא עשו דבר. אך מצלמת הטלוויזיה הראתה, כי הם נעצרו שלוש פעמים בידי שוטרים בלא שעברו עבירה כלשהי. בארה"ב המציאו כינוי של עבירה, הבא להמחיש את המצב: Driving while Black.

סוייד הדגיש, כי הקמת יחידה מיוחדת, במטרה לפעול רק בקרב קבוצה אתנית מסוימת, היא פגיעה חמורה באושיות הדמוקרטיה, בכבוד האדם ובזכויות האזרח הבסיסיות.

המשטרה, האשים סוייד אינה מטפלת כראוי בגילויי האלימות המחריפה ביישובים הערביים. בהקשר זה הזכיר את התעלמות המשטרה מירי מכלי נשק מורשים במהלך חתונות. הירי הזה כבר גבה קורבנות. נוסף לכך, המשטרה אינה מגלה עניין בתופעה החמורה של אלימות כלפי ראשי מועצות מקומיות, או באלימות בקרב בני נוער.

סוייד האשים, שגם הצבא שותף להתייחסות הגזענית כלפי האזרחים הערבים. בהקשר זה הזכיר את התרגיל הצבאי, שנערך לאחרונה, ואשר במהלכו הייתה הדמיה של 'התפרעות על רקע ביטחוני' בוואדי עארה.

במעגל האלימות של כוחות המשטרה נמצאים גם המתפללים המוסלמים במסגד אל אקצה בירושלים. סוייד התריע מפני פרובוקציות כגון תפילה של יהודים ברחבת המסגד, העלולות לגרור לעימותי דמים.

מסתערבים באום אל-פחם

בדיון על הצעת אי-האמון, סיפר ח"כ **עפו עגבריה** (חד"ש) על ניסיונם של תושבי אום אל-פחם עם מסתערבים. כאשר היחידות המיוחדות (יס"ם) ליוו את מרזל וייתר הכהניסטים, שביקשו לבצע פרובוקציה באום אל-פחם, קבוצה של מסתערבים התערבה בקהל של תושבי העיר. אזרחים שגילו ערנות תפסו כמה מסתערבים, בעת שאלה יידו אבנים לעבר הכהניסטים, במטרה ליצור סיבה לאלימות של שוטרים כלפי התושבים.

אגבריה האשים את ממשלת נתניהו בליבוי הסתה נגד ערבים, אזרחי המדינה, ובהצגתם כ'אויבי המדינה'.

הוקמה ועדה משותפת לסביבה ובריאות בראשות ח"כ דב חנין

ב-27.10 אושרה בכנסת הקמתה של ועדה משותפת לסביבה ובריאות, ובה ח"כים מוועדת הפנים והגנת הסביבה ומוועדת העבודה, הרווחה והבריאות. מטרת הוועדה המשותפת - לעסוק בהשלכות של בעיות ותופעות סביבתיות כמו זיהום אוויר, קרקע ומים על בריאות הציבור.

בראש הוועדה עומד ח"כ **דב חנין** (חד"ש), יו"ר השדולה הסביבתית-חברתית, ושותפים לה הח"כים עפו אגבארייה (חד"ש), רחל אדטו (קדימה), ניצן הורוביץ (מרצ), ואחרים.

חוק הנצחת זכר קורבנות כפר קאסם

ח"כ **מוחמד ברכה** (חד"ש) העלה בכנסת (28.10) הצעת חוק להנצחת זכרם של 49 הקורבנות של הטבח, שבוצע ב-1956 בתושבי כפר קאסם. החוק מציע, שממשלת ישראל תכיר באחריותה המוסרית לטבח, ושמשרד החינוך ידאג ללמד את לקחיו בכל מערכת החינוך.

בהסכמת יוזם הצעת החוק, הוחלט להעביר אותו לוועדת החינוך כהצעה לסדר היום.

מכתב למערכת

אלימות שוטרים נגד בודדים

(בעקבות "הפנינג מחאה בשכונת הדר", "זו הדרך", 21.10)

התנהלות המשטרה הופכת אלימה ופרועה, בהעדרם של גורמים הבולמים אותה. המשטרה הופכת, מבחינות רבות, מגורם מרסן, המסייע לביטחון הציבור, לאיום ממשי על שלום הציבור. עדים לכך – תושבי שכונות העוני בשולי הערים ואזרחים הנתפשים כ'חלשים', לרבות נשים וגברים החיים לבדם.

בידי עדות מצמררת:

בשעה שתיים לפנות בוקר, הגיע שוטר לביתה של אישה מבוגרת והלם באגרופיו בדלת במשך שעה ארוכה. השוטר גם צעק ואיים, כי ישבור את הדלת והאישה תחויב בכיסוי הוצאות הפריצה. בידי השוטר לא היה צו חיפוש, שמוציא שופט, ובכל זאת התעקש להיכנס.

שכנים שהתעוררו לשמע הרעש, ביקשו ממנו לעזוב ולחדול להפריע את מנוחתם, והשוטר הסתלק.

האגודה לזכויות האזרח ביקשה מהמשטרה הסבר להתנהגות השוטר. רק כעבור שנה של פניות עקשניות, השיבו מהמטה הארצי, כי האישה היא, כהגדרת המשטרה – 'עבריינית, שנמלטה ממתקן כליאה פסיכיאטרי'. אך גם לאחר התשובה התמוהה, לא הציגה המשטרה בפני האגודה לזכויות האזרח צו אשפוז כפוי, צו מאסר, או מסמך כלשהו, המסביר את ניסיון השוטר לפרוץ לבית האישה החיה לבדה.

האישה, אזרחית שומרת חוק, לא נרגעה לאחר תקיפת השוטר. בשל חוסר הביטחון שחשה בדירתה, עברה לגור בעיר אחרת.

גם שומרים ואנשי אבטחה נוקטים באלימות. הייתי עדה למקרה, בו שומר, הניצב בעמדת הבידוק, גרר אישה בגיל העמידה בזרועה, בעודה שרועה על הארץ.

חשוב להתייחס במלוא הרצינות לנושא האלימות של שוטרים ושאר לובשי מדים, ולגבש קבוצת חשיבה בנושא שמירת זכויות האזרח מול המשטרה.

ד. אסתר, תל-אביב

ישראל גוזלת מים מהפלסטינים בשטחים

קואליציית המים מברכת על דו"ח אמנסטי, החושף את עוול ההצמאה.

קואליציית המים, הכוללת ארגוני שלום ישראליים, וגם את מק״י, בנק״י, חד״ש ומרצ, הנאבקים נגד הצמאת האוכלוסייה הפלסטינית בשטחים הכבושים, בירכה את ארגון אמנסטי אינטרנשיונל על הדו״ח המקיף, שפרסם ב-27.10 בנושא.

דו״ח אמנסטי חושף מציאות מבישה, אשר אותה מנסה הממשלה להסתיר מאזרחי ישראל ומהעולם: מאז הכיבוש ב-1967, השתלטה ישראל על רוב מקורות המים בגדה המערבית, והיא מפנה 80% מהמים שנשאבו לטובת אזרחי ישראל, לרבות מתנחלים מעבר לקו הירוק, ורק 20% מוקצים לאוכלוסיה הפלסטינית. באזורים רבים בגדה, לתושבים הפלסטינים אין מים זורמים, ואילו בהתנחלויות הסמוכות משקות ממטרות דשאים ירוקים ליד בריכות שחיה. התוצאה: כל אזרח בישראל מקבל כמות יומית של מים הגדולה פי ארבע מזו שזוכה לה תושב פלסטיני בשטחים.

חלוקת המים, שקבעו ממשלות ישראל היא אכזרית ובלתי צודקת בעליל. מציאות זו של אפליה קשה ובוטה הונצחה בהסכמי אוסלו, אשר קבעו, כי מרבית המים מן האקוויפרים של הגדה המערבית ימשיכו לשמש את צרכיה של ישראל. נציגי הממשלה טוענים, שישראל פועלת לפי ההסכמים, ופורמלית זה נכון; אך ההסכמים עצמם הם בלתי צודקים ומפלים בעליל, בהשאירם את השליטה במים בידי ישראל, ובהעניקם לפלסטינים מכסות מצומצמות, שאינן מספיקות למלא צרכים מינימליים. דו״ח אמנסטי מציין, כי ההסכמים נחתמו בשעתם לתקופת מעבר קצרה, ובהנחה כי עד שנת 1999 תקום מדינה פלסטינית, שתשלוט בשטחה, כולל במשאבי המים. הנצחת המצב הזמני הזה לפרק זמן בלתי מוגבל היא תופעה בלתי-נסבלת, המפרה את החוק הבינלאומי, האוסר על מדינה כובשת להשתמש לצרכי אזרחיה במשאבים טבעיים של השטח הכבוש.

הארגונים הישראליים קיימו בחודשים האחרונים כמה פעולות מחאה בנושא הצמאת התושבים הפלסטינים, כולל משמרות מחאה מול משרדי רשות המים בתל אביב ושיירות מים אל אזורים בשטחים הכבושים,שתושביהם הפלסטינים סובלים במיוחד ממדיניות הממשלה הישראלית.

בניגוד לפסיקת בג"ץ:
ברק מסרב להרוס בתים בהתנחלות

שופטי בג״ץ מתחו ביקורת על משרד הביטחון בשל השיהוי בנקיטת צעדים נגד בנייה בלתי-חוקית בהתנחלויות. נציגי המדינה שבו וטענו בדיון (28.10), כי מאחורי העיכוב עומד שר הביטחון, אהוד ברק.

מוקד המחלוקת בדיון בעתירת הארגונים ״יש דין״ ו״בצלם״ הוא סביב העיכוב בהריסת הבנייה הבלתי-חוקית בהתנחלות עופרה. השופטת איילה פרוקצ׳יה אמרה לנציג המדינה, עו״ד גלעד שרמן: ״אתם מדברים על מצב של סדרי עדיפויות, אשר מתאימים למבחן של סבירות. איך עונה כאן המצב לסבירות, כאשר צווי הריסה הנם מצב גם של הפרה תכנונית וגם של גזילת קרקע. האם שילוב כזה לא צריך לעמוד בראש סדר העדיפויות?״. הנשיאה ביניש הוסיפה: ״אתם שיניתם את העמדה לגבי הנכונות שלכם להרוס מבנים שהנם בלתי-חוקיים. לא ברור לי מדוע היה שינוי בעמדה״.

עו״ד שרמן השיב מטעם המדינה: ״הבתים המאוכלסים נמצאים בלב היישוב. אני לא אומר שזה מכשיר את הבנייה... השאלה היא האם לממש את צווי ההריסה - ואני לא חושב שצריך כרגע. זה במקום גבוה בסדרי העדיפויות לאכוף את צווי ההריסה ולכן הבאנו את זה בפני שר הביטחון, שהתנגד להריסה כעת״. על כך ענתה לו ביניש, ״לא יכולה להיות למדינה עמדה שתתפוס אדמות פרטיות״, והוסיפה: ״השאלה היא עד כמה אנחנו כמוסד, כבית משפט, יכולים לאשר אי-חוקיות״.

במהלך הדיון טען נציג העותרים, עו״ד מיכאל ספרד, כי זו התנשאות מכוערת לחשוב, שהפלסטינים הם כלי משחק בידי הישראלים. הפלסטינים מבקשים להגן על קניינם, ולכן יש להפוך את הצו בדבר הריסת הבתים בעופרה למוחלט.

בעולם

רק ארה"ב וישראל (ואיי פלאו) תומכות בהמשך המצור על קובה

העצרת הכללית של האו״ם קראה (28.10) לארצות-הברית לבטל את המצור הכלכלי שהיא מטילה על קובה מזה יובל שנים. ההחלטה, הקוראת לארה״ב לבטל את המצור, אושרה בתמיכת נציגים של 187 מדינות. רק שלוש מדינות התנגדו להחלטה: ארה״ב, ישראל ואיי פלאו. עשר מדינות נמעו מהצבעה. זו השנה ה-18, שהעצרת הכללית של האו״ם מאשרת החלטה בדבר ביטול המצור האמריקאי על קובה.

ממשל אובאמה נקט אמנם כמה צעדים קטנים, על מנת להפיג את המתיחות עם קובה, אך טרם פעל להסרת האמברגו על המסחר עם קובה.

אורוגוואי: יתרון גדול לשמאל

חוסה "פפה" מוחיקה, מנהיג החזית הרחבה באורוגוואי, וראש הפלג השמאלי בחזית, שהיה בעבר לוחם גרילה, זכה בבחירות לנשיאות (25.10) ב-47% מהקולות ובמקום ראשון. אך מאחר שלא השיג 50% מהקולות — הוא יתמודד בחודש הבא בסיבוב שני, שבו הוא צפוי להיבחר.

הונדורס: הסכם בדבר שובו של סלאיה לשלטון

הנשיא **מנואל סלאיה,** שהודח בהפיכה צבאית ימנית ב-28 ביוני, מסר בסוף השבוע, כי נחתם הסכם בדבר כינון ממשלה משותפת לאנשי הממשל בראשותו ולמובילי ההפיכה. ההסכם מחייב את שני הצדדים להכיר בתוצאות הבחירות לנשיאות, המתוכננות להיערך ב-29 בנובמבר.

סלאיה וחזית ההתנגדות שיבחו את ההסכם בדבר שיקום הדמוקרטיה בהונדורס. ההסכם הושג הודות למערכה העממית להשבת סלאיה, שנמשכה 125 יום, וכללה הפגנות יומיומיות, ולסולידריות של מדינות אמריקה הלטינית.

הקומוניסטים וההסתדרות

מאת **בנימין גונן**

"מק"י היא מפלגת המאבק המעמדי, מפלגה מהפכנית של מעמד העובדים וכל השכבות המנוצלות, מפלגת האינטרנציונליזם והפטריוטיזם האמיתי. מפלגה יהודית-ערבית, הנאבקת למען העניינים האמיתיים של ישראל לטובת כל תושביה" (תקנון מק״י, 2004, סעיף 5).

כקומוניסטים, היינו רוצים שהבעיות החברתיות והמעמדיות יהיו מרכז פעילותנו, ושהציבור יבחן את השאלה הלאומית כחלק מהמאבק הכללי נגד הקפיטליזם. אך בפועל, השאלה הלאומית מחריפה, והכול סובב סביבה.

למרות התנאים הקשים בעבר ובהווה, עולה בידינו לשמור על העקרונות המעמדיים ועל העמדות האינטרנציונליסטיות.

חברותם של העובדים הערבים בהסתדרות

עד לוועידה ה-9 של ההסתדרות הכללית (1960), נמנע מהפועלים הערבים להצטרף לשורותיה. העיקרון, שהתווה בן גוריון בספרו ״ממעמד לעם״ (1933), נשמר בקפדנות: ״לא הגענו לכאן, כדי לארגן משהוא או להפיץ בין מישהם רעיונות סוציאליסטיים. הגענו לכאן כדי ליצור מולדת עבודה לעם היהודי...״.

מק״י וחוגים דמוקרטיים נוספים ניהלו מערכה ממושכת למען פתיחת שערי ההסתדרות בפני הפועלים הערבים. בוועידה ה-9 של ההסתדרות הוחלט, אמנם, על מתן אפשרות לפועלים ערבים להצטרף באופן אישי להסתדרות, אך רק כעבור שש שנים, בוועידה ה-10 של ההסתדרות (1966), השתתפו לראשונה צירים ערבים. במקביל, הושמטה המילה ״עבריים״ משמה של ההסתדרות, ונותר השם: ״ההסתדרות הכללית של העובדים בישראל״.

המערכה נגד הקומוניסטים במקומות העבודה

ראשי מפא״י בהסתדרות ניהלו מערכה להצרת רגליה של מק״י באמצעות התנכלות לחברי מק״י במקומות עבודתם.

המערכות המעמדיות, בהן נטלו חלק חברי מק״י, לא היו קלות. הן נערכו בתנאים קשים של רדיפת קומוניסטים, שנבחרו לעמדות חשובות בוועדי עובדים. העיד על כך אלי נחמיאס מהחוג למדעי המדינה באוניברסיטת חיפה, אשר בעבודת הגמר שלו הביא מדברי צבי בשן, מעובדי מועצת פועלי חיפה: ״לאחר מכן שלח אותי אלמוגי ל׳דשנים ופוספטים׳ על מנת להיאבק נגד הוועד בראשותו של אברהם לבנבראון (לימים חבר הוועד המרכזי של מק״י וחבר כנסת מטעמה). תוך חצי שנה הצלחנו להכניס 200 חברים למפא״י ולשלוט בוועד״.

שיטות הרדיפה שיישמו יוסף אלמוגי ואבא חושי, שכיהנו במשך שנים רבות כמזכירי מועצת פועלי חיפה, היו ידועות לשמצה באנטי-קומוניזם שלהן ובעוינותם לעובדים הערבים.

בספרו ״בעובי הקורה״, מספר יוסף אלמוגי, כי בתחילת שנות ה-50 היו כ-500 מקומות עבודה בחיפה ו-12 מהם היו מוקדי כוח ראשונים במעלה ועמדות מפתח מבחינת השליטה בהסתדרות, וביניהם: הנמל, צי הסוחר, הרכבת, הדואר, חברת החשמל, בתי הזיקוק, מפעל הטקסטיל אתא, דשנים וחומרים כימיים ופניציה. אלמוגי ציין, כי כמעט כל ועדי העובדים במקומות עבודה גדולים אלה היו בשליטת מפ״ם ומק״י והוסיף. ״נדרשו לנו כשלוש שנים, עד סוף 1952, כדי לשכנע את העובדים, כי למען ההסתדרות והמדינה ולמענם הם, מוטב שיצביעו בעד מומלצי מפא״י״ (לוועד העובדים — ב״ג). אשר לשיטות ״השכנוע״ שהנהיגו אלמוגי וחבריו, הן כללו מכות, איומים ופיטורים.

על הפחד של עסקני מפא״י מפני כוחות השמאל, יעידו דבריו של אלמוגי ביחס לשביתת הימאים הגדולה ב-1951:

״היה לי יסוד להניח, שאנו מתקרבים למבחן כוח, החורג במידה רבה מן המאבק על השלטון באגודת הימאים... הביאו לידיעתי, כי אחדים ממנהיגי המורדים, ובראשם נמרוד אשל, עמדו בקשרים הדוקים עם איגודים מקצועיים קומוניסטיים... נודע לי על פגישות שקיימו המורדים עם אסתר וילנסקה ממנהיגות מק״י״.

מאבקם של הימאים למען ניהול האיגוד שלהם, תוך דחיית התכתיבים של מנהיגי מפא״י, היה מאבק אמיץ וארוך. הוא היה סימן דרך ומופת למאבקים אחרים, שבאו בעקבותיו.

השותפות בהנהגת ההסתדרות

בעקבות הבחירות לוועידת ההסתרות ולמועצות הפועלים בשנת 1989, הצטרפה סיעת חד״ש לראשונה לקואליציות, בראשות מפלגת העבודה, בכמה מועצות פועלים. בין השנים 1994-2007, הייתה חד״ש חברה בקואליציה בהסתדרות והיו לה שני נציגים בהנהגתה. לאחר הוועידה האחרונה, ה-20, שנערכה ב-2007, התנהל משא-ומתן, אך בסופו-של-דבר, לא הצטרפה סיעת חד״ש לקואליציה ההסתדרותית.

בשעתו, כאשר סיעת חד״ש הצטרפה לקואליציה ולהנהגת ההסתדרות, לא עשינו זאת כביטוי של תמיכה במדיניות ההסתדרות, וגם לא הענקנו הסכמה מראש לצעדים, שבהם נקט הרוב בהנהגה.

גם בשנים שנציגינו היו חברים בהנהגת ההסתדרות, הופענו בעקביות נגד החלפתם של הסכמים קיבוציים בהסכמים אישיים, נגד ההפרטה של חברות ממשלתיות והסתדרותיות, נגד ניתוק קופת חולים מההסתדרות, נגד סגירת עיתון ההסתדרות ״דבר״, ונגד הפגיעה המתמשכת בערכים מעמדיים, כמו ביטול ציון ה-1 במאי. במקביל תמכנו בכל צעד לטובת העובדים, לרבות השגתם של הסכמי תוספת יוקר, של הסכמי שכר ושל הסכמי מסגרת ארציים.

למרות שההחלטה בדבר פתיחת שערי ההסתדרות בפני העובדים הערבים יושמה, נמשכה אפלייתם בקבלה לעבודה, במקומות העבודה, וגם במסגרות ההסתדרותיות עצמן. לכן נאבקנו לשילוב מלא של הפועל הערבי בהסתדרות, להקמתן של מועצות פועלים ביישובים הערביים ולשוויון זכויות מלא במקומות העבודה.

נושא חשוב נוסף, בו עסקנו במשך שנים, היה הדאגה לשכר הוגן ולזכויות לפועלים הפלסטינים מהשטחים הכבושים. פעלנו להכרה באיגודים המקצועיים הפלסטיניים ובזכותם לייצג את הפועלים הפלסטינים המועסקים בישראל.

המשימות הנוכחיות

בעשורים האחרונים חלו שינויים רבים במבנה של החברה הישראלית, בריכוז העושר, מצד אחד, ובגידול במספר

(המשך בעמוד 5)

מה מסתתר מאחורי "המאבק בטרור"?

ארונדהטי רוי, הסופרת הנודעת והפעילה החברתית, מספרת בריאיון על משמעות הדמוקרטיה בארצה, הודו, ועל מה שמכונה "מאבק בטרור".

הריאיון נערך לרגל ספרה החדש של ארונדהטי רוי – ״רשימות מהשטח על דמוקרטיה״, ומתייחס למסקנותיה של הסופרת לגבי הדמוקרטיה בהודו.

בתשובה לשאלת המראיינת אמי גודמן, השיבה רוי, כי מתברר יותר ויותר, שהדמוקרטיה קשורה לרעיון של השוק החופשי ומוגבלת לרעיון הרווח. לפני שנים לא רבות, ארצות-הברית חששה מדמוקרטיות, ולכן היא סייעה למגר דמוקרטיות ברחבי העולם, כמו, למשל, בצ׳ילה. כעת נטען, כי מנהלים מלחמות, כדי לשתול דמוקרטיה, וזאת משום שדמוקרטיה משרתת את השוק החופשי.

בדמוקרטיה נוסח הודו, מציינת רוי, מוסדות דמוקרטיים כמו מערכת המשפט, בית המשפט העליון והתקשורת נעשו חלולים ונותרו רק הקליפות שלהם. החברה ההודית בכללותה מתמודדת עם משבר הדמוקרטיה.

בהמשך נשאלה רוי לגבי מה שממשלת הודו מגדירה כמשימה הפוליטית החשובה ביותר שלה – המערכה למיגור הקבוצות המאואיסטיות, המואשמות בטרור.

לאחר אירועי ה-11 בספטמבר 2001, מציינת רוי, התריעו לא מעטים, כי העוני המתפשט עלול להפוך טרור, וזה בדיוק מה שקורה. העניים ביותר בהודו מכונים טרוריסטים.

בחלקים המרכזיים והמזרחיים של הודו ישנם יערות ענק, המשתרעים בבנגל המערבית, באוריסה ובמדינות נוספות בתוך הודו. ביערות אלה חיים עמים ילידים. אך באותם יערות נמצאים גם המאגרים הגדולים ביותר של אוצרות טבע כמו בוקסיט ועפרות ברזל, שתאגידים רב-לאומיים מעוניינים מאוד לשלוט בהם.

בשנת 2005, לאחר שממשלת הודו חתמה על ״מזכר הבנה״ עם תאגיד טאטא, התאגיד הגדול ביותר בהודו, סומנו כל הר, כל יער וכל נהר במרכז הודו כזיכיון של תאגיד מסוים. במקביל הקימה ממשלת הודו מיליציה חמושה מיוחדת, שתפקידה ללחום במאואיסטים, שלדבריה מצויים באותם יערות. העניין הוא, מדגישה רוי, שהן המאואיסטים והן אנשי המיליציה הם בני העמים הילידים. וכך משוגרים אנשי המיליציה למסעות עונשין הכוללים שריפת כפרים, אונס נשים והצתת יבולים. רוי סיפרה בריאיון, כי ביקרה לאחרונה באזור ונוכחה לדעת, כי 640 כפרים הועלו באש. מכלל 350 אלף התושבים, 50 אלף נמלטו למחנות שהקימה המשטרה בצידי הדרכים.

הבעיה החלה לפני כמה שנים, כאשר תאגידי כרייה החלו בעבודתם. הממשלה העלתה את עניין המאואיסטים, כדי שיהיה לה תירוץ לדכא כל התנגדות לכריית העפרות, ובעצם הציתה מעין מלחמת אזרחים. שר האוצר הנוכחי בהודו היה, עד למינוי לשר, חבר בהנהלה של חברה בשם ״וודנטה״, אשר בבעלותה מיכרות במדינת אוריסה. אותו שר אוצר הכריז, כי 85% מההודים צריכים לחיות בערים. משמעות הדבר – לעקור מבתיהם בכפרים 500 מיליון הודים.

(הריאיון המלא פורסם באתר Democracy Now, 30/9/09)

הקומוניסטים וההסתדרות

(סוף מעמוד 4)

החיים בעוני, מצד שני. התחזקו כוחות הימין, אך המשימות העיקריות של הקומוניסטים בתחום המעמדי-חברתי נותרו בעינן. לכן מתייצבת המפלגה הקומוניסטית הישראלית בעקביות לימין מאבקי העובדים להגנת רמת חייהם, נגד כל גילוי של אפליה של עובדים ערבים ושל נשים עובדות, ונגד כל פגיעה בהישגיהם הסוציאליים של השכירים.

ממשלות ישראל לדורותיהן מייצגות את בעלי ההון הגדול, הישראלי והזר. מבחינתן, טובת המשק היא גידול ברווחים של בעלי ההון, סוחרי הבורסה וראשי הבנקים, ולא דאגה לרווחתו של האדם העובד.

בפעילותנו היומיומית ובהופעות של נציגינו במוסדות ההסתדרות ובכנסת, אנו, הקומוניסטים, אומרים בפה מלא, שלא ניתן להתגבר על המצוקה הכלכלית והחברתית מבלי לפתור את הבעיה היסודית, את הסכסוך הישראלי-פלסטיני. לב הבעיה הוא ההכרה בצורך בסיום הכיבוש, בנסיגה לקווי ה-4 ביוני 1967, ובהקמת מדינה פלסטינית בצד מדינת ישראל. מול גל ההסתה, לפיה ״אין פרטנר״, אנו אומרים, שהפרטנר שלנו הוא הנציגות הנבחרת של העם הפלסטיני ואיתה צריך לדבר, כדי למנוע את שפיכות הדמים ולבנות סיכוי לחיים משותפים.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית מעבירה את מסורת המאבק המעמדי מדור לדור. אנו מודעים לכך, שבמאבקים חברתיים ישנן עליות ומורדות, וכי כל דור תורם לניסיון המאבק הנצבר.

בשנות ה-70 וה-80 של המאה העשרים, חברי המפלגה הקומוניסטית נמנו עם היוזמים והפעילים במערכות של העובדים. חברינו היו פעילים בוועדי הפעולה של העובדים, שארגנו שביתות ומחאות ארציות. פעילות זו ביטאה את מדיניות מק״י, המבוססת על אחדות פעולה של העובדים, ללא הבדל השקפה פוליטית והשתייכות מפלגתית.

עלינו לזכור ולשנן, שלא ״ההנהגה״ היא ההסתדרות, אלא העובדים המאורגנים בה, והם יכולים לשנות ולעמוד על משמר זכויותיהם. תפקיד מדריך ומכוון היה ויהיה לקומוניסטים ולחד״ש, ומחובתנו להגביר את מעורבותנו במאבקם של עובדי ישראל, יהודים כערבים.

תרומת הקומוניסטים לקידום המערכה המעמדית להגנת זכויות העובדים מותנית ביכולתנו לרכוש את אמון העובדים, לגלות מסירות ודוגמא אישית. עשינו זאת בשנות שלטון המנדט הבריטי וגם במאבקים הידועים, שהיינו מעורבים בהם, באזורי התעשייה בתל-אביב, בחיפה, בפתח תקוה, בנצרת, בדיר חנא ובמקומות נוספים. היו אלו יוזמות שצמחו מלמטה ודירבנו את הנהגת ההסתדרות להתייצב לימין העובדים והמובטלים ולמלא את תפקידה. זו המסורת של המאבק המעמדי, שעלינו ללמוד ולהמשיך וליישם בפעילותנו היומיומית.